

5 juli 2026
(14de zondag van het jaar)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders, goede vrienden,

Toen ik klein was, las mijn vader voor uit *Schateiland (Treasure Island)* van Robert Louis Stevenson (‘voorlezen’, ik denk eigenlijk dat hij het in zijn eigen woorden navertelde, maar dat herinner ik me niet precies). Nog maar enkele jaren geleden ontdekte ik een ander, eerder boek van Stevenson, *Reis met een ezel door de Cévennes (Travels with a Donkey in the Cévennes)*. Hierin vertelt hij over een trektocht van twaalf dagen door het Centraal Massief in Frankrijk, een onherbergzame streek die hem ertoe dwingt voor zijn bagage een ezeltje aan te schaffen: Modestine. Minder dan fysieke afstand legt Stevenson een geestelijke reis af. Het is een confrontatie met eenzaamheid en de eigen kleinheid. En bovenal, van een groeiende appreciatie voor Modestine: waar hij het dier eerst met geen stok vooruit krijgt, eet ze op het einde uit zijn hand. Hij schrijft: “Ze was geduldig, elegant, de kleur van een perfecte muis, en piepklein. Haar gebreken waren die van haar diersoort. Haar deugden waren die van haarzelf.” Aan het einde van zijn reis moet hij Modestine verkopen, waarbij hij – arme man – in tranen uitbarst.

We zouden dit ezeltje kunnen nemen tot beeld van ieder van ons. Iedereen Modestine! Ook wij zijn getekend door de gebreken van onze soort: koppig, niet spontaan geneigd om zware lasten te torsen (althans niet die van een ander), treuzelend, verlangend naar beloning, kleine, piepkleine mensen. In het Oude Verbond werd aan onze soort, aan de ezeltjes, gevraagd om het 'juk' van de Wet op ons te nemen als we God wilden kennen. In de verschillende Bijbelboeken wordt die Wet omschreven als datgene wat ten diepste geluk brengt, als meer waard dan duizend goud- of zilverstukken (cf. Ps 119). In de praktijk bracht de Wet echter veel ongeluk. Voor vele mensen was deze te zwaar om te dragen, ze werden onrein bevonden en uitgesloten. Het Nieuwe Testament staat bol van dit soort verhalen.

In zijn grote barmhartigheid is God toen naar ons gekomen in zijn Zoon, Hij is ons tegemoet gekomen, Hij heeft ons gekozen. De Egyptenaren en andere (vijandige) volken rekenden op hun ruitery, op paarden en strijdwagens. Maar wanneer Hij Jeruzalem binnentrekt doet Jezus dit op "een ezel, een veulen, het jong van een ezelin", zoals Zacharia had geprofeteerd. Het is het mysterie van de grote God, die wat Hij verborgen heeft voor wie zichzelf wijs en verstandig beschouwen, openbaart aan de kleinsten. De Vader laat zich kennen in de Zoon, dat is: een timmermanszoon uit Nazareth (en wat voor goeds kan daaruit komen?). Wie wil weten hoe de Vader is, die moet eerst de Zoon leren kennen, Hij die zich niet te goed voelt om met een ezeltje, om met ons op weg te gaan.

Om God te leren kennen stelt Jezus niet in de eerste plaats reeksen van honderden geboden voor, ook al schaft Hij ze niet af. Om God te leren kennen stelt Hij in de eerste plaats zichzelf voor. "Komt tot Mij, allen die zwoegt en onder lasten gebukt gaat, en Ik zal u rust schenken." Niet langer het juk van de Wet, voor vele mensen te zwaar, maar het juk van een Persoon. Iemand die wij kunnen leren kennen en vertrouwen, gaandeweg, zoals de relatie tussen Stevenson en Modestine. In Jezus heeft God zich voorgoed geopenbaard als een persoonlijke God. "C'est la perle la plus précieuse de Mathieu," zo heeft een van de grote Bijbelgeleerden van onze orde deze Evangeliepassage ooit genoemd. De meest kostbare parel, inderdaad, want God geeft te kennen dat Hij ons, ondanks onze kleinheid, heeft uitgekozen; dat Hij zich aan ons wil te

kennen geven in zijn Zoon; en dat zijn Zoon ons niet laat zwoegen en onder lasten gebukt gaan, maar ons rust schenkt, een zacht juk en een lichte last.

Laten wij dan, zoals Modestine, langzaam de gebreken los van onze soort, en kweken wij in ons persoonlijke deugden aan: de deugden van Godsvertrouwen, van dienstbaarheid aan de Heer en aan elkaar. Laten wij daarvoor bidden nu wij zo dadelijk samen eucharistie gaan vieren. Amen.